

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΜΟΥΣΑΣ

(1916 - Ανάθεμα Του Βενιζέλου στην Αρκαδιά)

Μωροστά ο Δεσποτής με τα άμφια τα χρυσά
Τη Μητέρα, τα Ξεκόλωια, τα διαμάντια
Την Πατέρα στο ζερβί και στο δεξί λιθάρι.....
Έχει τα φρύδια Του σμιχτιά, τα χείλη σουφρωμένα
κι ακολουθούν τα πλάτη αφιονισμένα.....
Κοιτάξτε νά, δύο βουλευτές, ο Δήμαρχος, οι μαθητές
οι συντεχνίες κι ο λαός όλοι κρατούν κοτρώνες
και πάνε για τ' ανάθεμα - θεέ μου τι κατάντια!!

Στα πλάτια οι Ξωστράτοι ουρλιάζουν σαν τσακάλια
Ζητώντας των ανιψιάλων να πέσουν τα κεφάλια....
Κι η κουσιώδια προχωρεί - καλύτερες και φοβέρες -
Πατρύδα να μην ξαναδείς ωπότες τέτοιες ημέρες.

Και φτάνει κάποτε η σομωπή στην Αμαθούνητά πάνω
έτσι ο Δεσποτής και μ' ορή και μίσος ξεφωνίζει
" Βενιζέλου Του προδοτού ανάθεμα
αιώνιο ο λίθος ουτός έστιω "

Όμως εσύ ρέ Μπαρμπα Κρέστο,
και σύ ρέ Κασιδιάνη θοδωρή
κι εσείς οι άλλοι που αμολάτε τις κοτρώνες
ποιός από σας ξέρει τι κάνει; ποιός μπορεί
να πεί οτά αλήθεια τι έβταξε, εκείνος ο καμένος
ο αναθεματισμένος;

Μά τον κοσμάκη θα ρωτάω; Οι άρχοντες μας ας μας πούν
Αντί Του μάννα την χολήν; Δεσποτή εσύ το ξεχάσες
και μπροστολάτης έίνες Του μίσους και Του φθόνου
καμάρωσε το ανάθεμα πύρλωσε κάστρο ολάκερο
κι έβαλες ο αναμαρπίτος, εσύ, τον πρώτο λίθο
καμάρωσε το ποίμνιο με τον φανατισμό Του
και πές Του απ' αύριο άν το μπορείς
πως πρέπει τάχα ν' αταώσει καθένας τον πλυσίον Του
όπως τον εαυτό Του.

Όμως εκεί στην Αρκαδιά, λεβενίτης πούχε και μυαλό
μα προπαντός είχε καρδιά
σαν έβτασε το αποιομα, σέλωσε τον φαρή Του
βάλει μιά φέρμελη χρυσή, τη φουδανέλλα την καλή
το κόκκινό Του φέσι, στραβό όπως τ' αρέσει....
Στέφανι - Αη Πιόρης όμορφος - Του δειλινού την ώρα -
ο Μπαρμπα-Γιάννης ο Μουσάς - πεζεύει και το ρίχνει
εκεί ψηλά οτ' ανάθεμα - κ' ενώ δακρίζει ο άντρακλας
πατέρας δώδεκα παδιών, λέει "ας πάω τώρα"

Οι αύρες ανεμίζουνε τις θαλασσιές κορδέλλες
και μερικοί πούρθαν αριά κοιπάνε το στέφανι
που τ' κρέμισε τ' ανάθεμα και τάχουνε χαμένα....
Όμως το χέρι τους κοντό, κανένας δεν το φτάνει
έτσι το στέφανι.

Και το στέφανι μένει εκεί, να καταλείτ' ανάθεμα
Γιατ' είναι της εντωμοσύνης το στέφανι,
Δόξα για τον Πατέρα της Φυλής
και λεβεντιά για το Μουσά το Μπαρμπα-Γιάννη.